

Dr Marv Wilson, Prorocy , sesja 25, Izajasz , część 3

© 2024 Marv Wilson i Ted Hildebrandt

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 25, Izajasz, część 3.

Oddajemy się Tobie, pomagamy nam na wszystkich naszych zajęciach, pomagamy nam w naszych związkach, pomagamy nam w najważniejszych kwestiach życia, gdy staramy się dotrzeć do Twojej perspektywy. Dziękujemy za przesłanie proroka, które każdego dnia rozbrzmiewa w naszych sercach.

Pomóż nam żyć tym w każdej indywidualnej sytuacji. Proszę o błogosławieństwo dla tej klasy. Modlę się przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Przypominamy, że w poniedziałek naszym testem obejmą Joela, Abdiasza, Micheasza i Habakuka. I materiały wprowadzające, o których mówiliśmy, o Izajaszu, a także oczywiście lektury i program nauczania.

Więc postępuj zgodnie z tym jako przewodnikiem. Będzie trochę prawdy i fałszu, trochę uzupełnień, trochę wielokrotnego wyboru, trochę esejów akapitowych i co najmniej jeden dłuższy esej. Zatem, jak to zwykle bywa, obejmie cały materiał.

Więc przejrzyj to. Czy masz jakieś pytania na ten temat? W porządku, w tej chwili chcę po prostu przedstawić streszczenie argumentów przemawiających za jednością Księgi Izajasza, a następnie chcę przejść do omówienia poezji biblijnej, którą Izajasz uosabia, i omówienia niektórych głównych cech charakterystycznych poezji biblijnej. Ostatnim razem, gdy rozmawialiśmy o szkole Deutero -Izajasza, ich argumentacja była taka, że imię Izajasz nie występuje w latach 40-66.

Istnieją powody teologiczne, historyczne, literackie i stylistyczne, dla których twierdzi się, że nie mogło to pochodzić z ręki proroka Izajasza z VIII wieku. W odpowiedzi na szkołę Deutero -Izajasza, która była bardzo silna w XIX i XX wieku i nadal jest oczywiście bardzo popularną teorią, ci, którzy historycznie utrzymywali jedność księgi, mają kilka argumentów. Przytoczę dwa z obszaru tradycji, bardzo krótko.

Jedną z naszych ksiąg apokryficznych jest Ecclesiasticus, czasami nazywana Mądrością Jezusa ben Syracha, napisana około 180 roku p.n.e., czyli tuż przed okresem Machabeuszy, dziesięć lub dwie dekady wcześniej. Autor Księgi Kaznodziei wychwala działalność Izajasza i wiąże ją z królem Ezechiaszem. W Ecclesiasticus 48, mówi, cytuję go, on, mianowicie Izajasz, pocieszał tych, którzy płakali na Syjonie.

Zatem ten najwcześniejszy dowód z tradycji zdaje się mówić o nim, a mianowicie o Izajaszu, co jest kontekstem, o proroku samego Izajasza, który ma kontakt z Ezechiaszem, który oczywiście jest królem od końca VIII wieku do VII wieku jak Izajasz. Zatem używany jest tam język parakaleo, co oznacza pocieszać, i to samo słowo mamy w Septuagincie w rozdziale 40: pocieszajcie, pocieszajcie mój lud. Mówi więc, że pocieszał tych, którzy płakali na Syjonie, a nie w Babilonie, i pokazał, co powinno się dziać aż do końca czasów.

Materiał ten jest czasami cytowany przez szkołę tradycyjnego autorstwa Izajasza, twierdząc, że Izajasz w rzeczywistości służył tam na Syjonie, a nie w Babilonie wśród jeńców, jak rzekomo pełnił swą służbę drugi Izajasz. Drugim punktem tradycji, który chcę pokrótce podsumować, są Zwoje znad Morza Martwego. Ci, którzy trzymają się jedności księgi, wskazują na zwój Izajasza. Szczególnie możesz to zobaczyć, jeśli udasz się dzisiaj do Sanktuarium Księgi, aby zobaczyć, czy ci, którzy kopiują ten 24-metrowy zwój, dokonali jakiegokolwiek rozróżnienia lub oddzielenia części A od części B, między końcem rozdziału 39 a początkiem 40, jak gdyby były to dwa odrębne dokumenty napisane w odstępie 200 lat, co jest argumentem.

Kiedy spojrzysz na zwój Izajasza, zauważysz, że na końcu rozdziału 39 nie ma przerwy. Rozdział 39 kończy się zaledwie jedną linijką od dołu strony. Hebrajski jest pisany od prawej do lewej, więc tutaj, na zwoju Izajasza, mamy koniec rozdziału 39, a dolna linijka na tej karcie rękopisu rozpoczyna rozdział 40 tutaj i idzie w ten sposób.

Czy są zatem dowody na przerwę? Cóż, dowody istnieją przez około osiem liter na końcu rozdziału 39. Zatem przynajmniej nie wydaje się, aby była to poważna lub niezwykła przerwa między 39 a 40. Innym argumentem używanym przez tych, którzy opowiadają się za jednością księgi, jest to, że autor 2. Izajasza, czyli tzw. Deutero - Izajasza, wydawał się całkiem zaznajomiony z Judeą.

Jeśli ten nieznan, anonimowy prorok rzekomo żył wśród wygnańców w Babilonie, jak to się dzieje, że w niektórych fragmentach wykazuje dość szczegółową wiedzę na temat roślin i zwierząt, klimatu i drzew, np. rodzimych dla ziemi Izraela, wspomnianych cedrów i dębów i cyprys na przykład w rozdziale 44. Ponadto w 43:14 jest mowa o wysłaniu do Babilonu, ale nie jest ona skierowana do tych, którzy są w Babilonie. Słownictwo zawarte w tej księdze to kolejny często podnoszony argument, a kluczowym wyrażeniem często cytowanym w słowniku tej księgi jest termin: Święty Izraela.

Słowo Święty Izraela występuje w Starym Testamencie tylko pięć razy, poza prorocstwem Izajasza. Jednak w proroczwie Izajasza wyrażenie to pojawia się 12 razy w rozdziałach 1–39 i 14 razy w rozdziałach 40–66. 12 razy w pierwszej połowie księgi, 14 razy w drugiej połowie, Święty Izraela.

A zatem, skoro nie jest to wszechobecny termin używany w odniesieniu do Boga Izraela, ale raczej wyjątkowy termin, w przypadku którego Izajasz stosuje się w ponad 80% wszystkich zastosowań tego terminu, co możemy znaleźć? Są one równomiernie rozmieszczone w obu częściach książki. Gdyby Święty Izraela był znakiem firmowym Pierwszego Izajasza, jak się go nazywa, wówczas najlepsza szkoła utrzymująca jedność księgi powiedziałaaby: cóż, Drugi Izajasz próbuje naśladować styl Pierwszego Izajasza, który uwielbiał to określenie: Świętego Izraela. Oczywiście ci, którzy stoją na straży jedności księgi, po prostu powiedzą: cóż, jest to po prostu dowód, oczywiście, że ta sama osoba jest odpowiedzialna za pierwotny materiał, który pochodzi od Izajasza, syna Amosa, zarówno w pierwszej, jak i drugiej połowie z książki.

W obu częściach znajdują się inne interesujące wyrażenia, słowa i wyrażenia. Słowa takie jak kaprys, cierniowy krzak lub gdy słyszysz w Mesjaszu Haendla, usta Pana to wypowiedziały. To bardzo nietypowe określenie.

Nie czytałeś tego regularnie u innych proroków, których czytałeś. Wypowiedziały to usta Pana, a mimo to znajdujemy to w 1:20 i w rozdziale 40, wersecie 5. Istnieją inne punkty porównania w słownictwie, gdzie niektóre z tych raczej unikalnych wyrażeń znajdują się w obu częściach. Szkoła Unity twierdzi, że to dowód.

Podobne słownictwo jest oczywiste w przypadku tego samego autora, podobnie jak można by sformułować argument w Nowym Testamencie. Paweł ma smykałkę do atletycznych określeń. Urodził się w Tarsie.

Znał gry w świecie grecko-rzymskim i dlatego to wykorzystywał. Albo to prawda, język medyczny doktora Luke'a. Mam w swojej bibliotece książkę Hobarta, która zawiera w ewangelii Łukasza wiele wyrażeń powszechnych w świecie medycyny I wieku i Łukasz używa tych słówek.

Prawdopodobnie najsilniejszym dowodem, na którym opiera się Szkoła Jedności Izajasza, jest tak zwany dowód Nowego Testamentu, pokazujący, gdzie w Nowym Testamencie użyte jest słowo Izajasz. Wprowadzono cytaty z Księgi Izajasza, w których mowa o samym proroku, a nie o Księdze Izajasza. Mówi o Izajaszu, proroku, który przemawia lub prorokuje.

Nowy Testament zawiera dużą liczbę odniesień pochodzących z Izajasza 1-39 i innych z drugiej połowy księgi. Na przykład u proroka Izajasza wyrażenie to występuje w obu częściach księgi. Proroctwo Izajasza użyte jest w obu połowach.

Izajasz powiedział, zobaczył i przemówił, albo Izajasz zapłakał, albo Izajasz odważył się i powiedział : Zatem autorzy Nowego Testamentu cytują wszystkie części proroctwa, jakby pochodziły one od tej osoby, Izajasza. Powstaje jednak pytanie, mimo że w całym Nowym Testamencie dość szeroko używa się słowa Izajasz, zwłaszcza w rozdziałach 40 i kolejnych, pojawia się pytanie, w jakim stopniu możemy

używać tego wyrażenia w Nowym Testamencie do rozwiązywania kwestii izagogicznych .

Izagogika jest przedmiotem wprowadzenia biblijnego. Rzeczy dotyczące autorstwa i daty. Autorzy Nowego Testamentu oczywiście nie używali cytatów i cytatów, a nawiązywali do Starego Testamentu z precyzją, z jaką można by się spodziewać dzisiaj napisania pracy semestralnej.

Widzimy na przykład, że imiona postaci Starego Testamentu są często kojarzone z całym zbiorem pism. Na przykład Łukasz 24-44 mówi o Mojżeszu w odniesieniu do Prawa. Patrząc na dowody, uważam, że podtrzymywanie tradycji mojżeszowej stojącej za Pięcioksięgiem ma ogromny sens.

Z drugiej strony, myślę, że prawdopodobnie większość z nas stwierdziłaby, że 34. rozdział Powtórzonego Prawa nie został napisany przez Mojżesza. A jednak jego imię jest kojarzone z samym prawem. Psalm 2 jest psalmem sierocym.

Nie wiemy, kto napisał Psalm 2. Nie kryje się za tym żadna tradycja. Ale kiedy czytasz Dzieje Apostolskie 4.25, jest tam napisane, że z tym psalmem kojarzone jest imię Dawida. Otóż imię Dawida kojarzy się z całą kolekcją.

Czy Łukasz w Dziejach Apostolskich 4:25 chrzci Psalm 2 imieniem Dawida, twierdząc, że jest on powiązany z tym psalmem? Czy jest to tradycja ważna, czy nie? Czy jest to sposób na po prostu nawiązanie do zbioru psalmów dlatego, że jest on głównym autorem? Wiemy, że Dawidowi przypisuje się 73 psalmy. Ale jedna trzecia psalmów to psalmy osierocone, w przypadku których nie wiemy, kto jest autorem. Czy jest to zatem po prostu ogólny sposób przypisania czegoś Dawidowi? To samo dzieje się w Psalmie 95.

95 nie jest psalmem Dawida, ale według Nowego Testamentu przypisuje się go Dawidowi. Z całym dziełem wiąże się kluczowe nazwisko Dawida. Dlatego tutaj po prostu zadaję to pytanie.

Jeśli autorzy Nowego Testamentu używają słów Izajasz mówi, Izajasz prorokuje itd., możliwe, że może to być bardziej ogólne odniesienie do całego zbioru, a nie do samego proroka. Nie jest to więc schludne i czyste zakończenie tego konkretnego punktu. Istnieje interesująca teoria dotycząca autorstwa Izajasza, którą przedstawia RK Harrison w swojej książce telefonicznej „Wprowadzenie do Starego Testamentu”.

RK Harrison ma bardziej umiarkowany pogląd na temat wielokrotnego autorstwa. Mówi, że Księga Izajasza jest tak naprawdę antologią proklamacji proroka. Słowo antologia oznacza zbiór różnych części połączonych w jedną całość.

I mówi, że zostały one zebrane przez uczniów Izajasza. Izajasz 8.16 mówi o uczniach. Rozmawialiśmy trochę o tym zbiorze tradycji i roli Talmudim w łączeniu ich w jedną całość, czyli wypowiedzi proroków.

Dlatego Harrison argumentuje, że uczniowie Izajasza zachowali jego materiał w sposób, który nazywa „układem dwuczęściowym” lub „dwuczęściowym”. I mówi o rozdziałach 1-33, a tak przy okazji, masoreci rzeczywiście dokonali poważnego przełomu po rozdziale 33. Wydawało się więc, że tradycja istnieje tam dość wcześnie.

Masoreci wykonywali swoje dzieło w VI i X wieku naszej ery w Galilei. Tyberiusz stał się wielkim ośrodkiem, gdzie ujednoczono tekst, wprowadzono samogłoski i dodano numery wersetów Starego Testamentu. Jeśli więc była to forma dwuczęściowa, rozdziały 1-33, a następnie 34-66, a jego teoria opiera się na przerwie, to widać to w wersji Zwoju znad Morza Martwego po rozdziale 33.

Oczywiście w Zwojach znad Morza Martwego nie ma numerów rozdziałów, jakie znamy, ale dzisiaj wiemy, że jest to rozdział 33. Jeśli więc nastąpi przerwa po 33., uważa on, że dwa zwoje mogłyby być łatwiejsze do przenoszenia i obsługi niż jeden długi zwój, łatwiejszy do wykorzystania przez jego uczniów do celów edukacyjnych, i uważa, że można go było zebrać około roku 630, co przybliżyłoby nas do czasów Jozjasza, niemal do początku służby Jeremiasza, ostatnie 40-45 lat przed końcem Królestwa Południowego. A więc to RK Harrison, który przez wiele lat był ewangelikiem, uczył się w Kanadzie i z którym napisałem wiele artykułów do słownika, które jeszcze nie zostały opublikowane.

Projekt trwa od 1983 roku. Mam nadzieję, że kiedyś ujrzy światło dzienne. Jeszcze ostatnie praktyczne słowo.

Cóż, w niektórych kręgach chrześcijańskich kwestie autorstwa i daty lub kwestie interpretacji Biblii często stają się kwestiami separacji i podziałów. Wybieraj bitwy ostrożnie. Jeśli użyjemy potrójnego motto Augustyna, które moim zdaniem ogólnie się sprawdza, abyśmy byli skupieni na wielkich sprawach, na zasadniczej jedności, na wolności nieistotnej i we wszystkim, co dotyczy miłości.

Masz to w zasadniczej jedności. Jakie są twoje teologiczne kwestie niepodlegające negocjacji lub jakie są inne kwestie niepodlegające negocjacji, bez których powiedziałbyś: Nie chodzę już do tego kościoła lub wycofuję się z tego studium Biblii, ponieważ dla mnie jest to kwestia jest to kwestia przełomowa, co do której chrześcijanie nigdy nie powinni się dzielić.

Mieć mądrość i wiedzieć, jakie to są problemy. Powodem, dla którego chcesz zachować szczególną ostrożność, jest to, że – pamiętaj – interpretacja Biblii jest nauką stworzoną przez człowieka i nawet poglądy na temat autorstwa mogą być teoriami i ideami, które są zestawione razem i czasami nie zawsze odzwierciedlają

rodzaj nacisku które Twoim zdaniem powinny zostać zatrudnione. Zatem w zasadniczej jedności.

Dlatego też w dzisiejszym kościele chrześcijańskim możemy mieć wiele wyznań, ale jeśli mamy jasność co do tego, czym jest Ewangelia, jeśli mamy jasność, że Biblia jest autorytatywna, a Słowo Boże, jeśli mamy jasność w niektórych innych zasadniczych kwestiach, co do tego, czego naucza Biblia, nie ma dwuznaczności. Jeśli istnieje taka jasność, to myślę, że jest ona bardzo ważna, jak mówi Księga Przysłów, ponieważ żelazo ostrzy żelazo. Musimy być z innymi, którzy mają taki konsensus.

A to jest bardzo ważne dla naszego wzrostu w wierze. Jeśli wszystko w Biblii jest niesklejone i wisi w powietrzu, nie masz na czym się oprzeć. Wiara chrześcijańska ma pewne elementy.

Prawdy. Są tam fundamenty, na których stoimy. I dlatego podstawowa teologia chrześcijańska jest bardzo ważna, aby wiedzieć, w co się wierzy i dlaczego w to wierzy.

Istnieje jednak różnica pomiędzy sednem, sercem waszej wiary, co do której powinniście mieć przekonania, a innymi rzeczami, o których macie opinie, poglądy i idee, ale samo Pismo Święte jest niejednoznaczne lub brakuje mu wystarczających dowodów. Dlatego też wydaje mi się, że sposób, w jaki radzimy sobie z tego typu sprawami, powinien opierać się na dużej miłości. Jeśli inni przyjdą i nie skorzystają z tego rodzaju dobroczynności, może to być rzeczywiście problematyczne.

W porządku, w drugiej połowie dzisiejszych zajęć chcę omówić niektóre główne cechy poezji hebrajskiej i kilka przykładów. Tak? Osobiście podoba mi się tradycyjna argumentacja książki, ale nie podoba mi się ona w sposób, który nazwałbym bardzo mechanicznym. Pisarze Pisma Świętego nie przypominali nadwornych stenografów, którzy siedzieli tam i dyktowali.

Myślę, że im dłużej studiuję Pismo Święte, tym bardziej doceniam fakt, że Bóg przez wiele lat kształtował i działał we wspólnocie wiary niektóre z tych dokumentów, poprzez żywą tradycję wspólnoty. Inaczej musieli kolekcjonować rzeczy w kulturze ustnej, a inaczej w kulturze ściśle pisanej. I z tego powodu uważam, że powinniśmy być otwarci i nieco zakończyć niektóre z tych kwestii, zamiast stosować bardzo sztywne i rygorystyczne kategorie.

Widzę więc, że ponieważ Izajasz był tak potężną postacią w Piśmie Świętym, widzę, jak jego uczniowie na przestrzeni czasu dodawali zbiory, wyrocznie, kazania i inne rzeczy do niektórych materiałów. Odrzucam jednak to, że są ludzie, którzy na przykład powiedzą: cóż, w drugiej części księgi wspomniany jest Ozyrys, a Izajasz żył od 740 do 680 lat, użyjmy tych dat, czyli 540. Nigdy nie mógł dostrzegłem te rzeczy z góry.

Ponieważ masz antynadprzyrodzone nastawienie do pewnych rzeczy, gdyby anioł mógł z wyprzedzeniem wymówić imię Jezui, aby zbawił ludzi od ich grzechów, gdyby Izajasz miał mądrość, by wiedzieć, że Mesjasz narodzi się w Betlejem, byłoby to raczej precyzyjne nauczanie. Zatem z pewnością mieści się w zakresie Bożego objawienia, że Bóg może nawet z wyprzedzeniem ujawnić imiona takie jak Cyrus.

Jeśli więc to jedyny powód, bo trzeba być rówieśnikiem Cyrusa, żeby to napisać, nie akceptuję tego jako jedynego powodu. Myślę więc, że musimy spojrzeć na to jak na bardziej organiczny i dynamiczny rozwój i być otwarci na wiele interpretacji. To wszystko jest Słowem Bożym i wszystko jest natchnione.

To są rzeczy, za które idziemy na stos, a nie imię autora. Nie wiem, kto napisał List do Hebrajczyków, ale wiem, że jest to część Pisma Świętego i wiem, że miał autorytet w życiu Kościoła. I nie muszę wiedzieć, kto jest autorem.

Niektóre części tych prorocत्व prawdopodobnie ułożono długo po śmierci samego proroka. Główne cechy poezji hebrajskiej. Tylko kilka rzeczy na ten temat.

Istnieją trzy główne cechy poezji hebrajskiej, a ja bardzo krótko wspomnę pierwszą i trzecią. Większość czasu zamierzam poświęcić drugiemu, czyli równoległości. Oto więc ogólny obraz tego, o czym będę mówił przez resztę zajęć.

Istnieją trzy powszechnie akceptowane cechy poezji hebrajskiej. A poezja hebrajska zajmuje duże miejsce w Starym Testamencie. Jedna trzecia Pisma Starego Testamentu to poezja.

Dlatego bardzo ważne jest, abyśmy wiedzieli kilka podstawowych rzeczy, które się tutaj dzieją. Pierwszą z nich są rytmiczne jednostki myślenia. We współczesnej poezji lub zachodniej poezji mamy tendencję do ustawiania licznika i wersów, które się rymują.

Kiedy Jack i Jill poszli na wzgórze po wiadro wody, Jack upadł, a Jill upadła za nim. Pan Foster pojechał do Gloucester. I rymować.

Wierszyk. To zachodni rytm, który często odgrywa pewną rolę. Uczni długo i wściekle debatowali na temat tego, czy w Biblii istnieje ustalony rytm i metrum.

To naprawdę bardziej rytmiczne jednostki myślenia, próbujące zrównoważyć linie z większym wycuciem rytmu, gdy patrzysz na Biblię. Jest całkiem nieprawdopodobne, że hebrajscy poeci mieli opracowane i zdefiniowane standardowe miary w prawdziwie mechanicznym znaczeniu tego słowa. Jeśli tak, to dlaczego istnieją setki poprawek do poezji Starego Testamentu, aby dostosować ją do tego? Wydaje się, że nie ma ścisłych zasad rymów i metrum.

W poezji hebrajskiej występuje akcent, który nadaje jej charakter rytmiczny. Czasem słychać ten akcent. Sędziowie 5, Daharot , Daharot avirav , Galopujący, galopujący idą jego rumaki.

Słychać konie uderzające o chodnik. Daharot , Daharot avirav . Ale jest mnóstwo innych miejsc, gdzie nie czujesz nic.

Poezja często wyraża emocje i istnieją impulsy emocjonalne, które są wyrażane przez poezję. Wyłania się wiele różnych rodzajów rytmicznych wzorców. Ale nie w ścisłym tego słowa znaczeniu.

Wiesz, kiedy pisarz jest podekscytowany i chce szybko poprowadzić narrację, może mieć rytmiczny wzór, który możemy nazwać tutaj. Głos Pana jest potężny. Głos Pana jest pełen majestatu.

Pan Zastępów jest z nami. Bóg Jakuba jest naszą ucieczką. To byłby przykład tutaj.

Nie będę się zagłębiał w tego typu sposoby ułożenia linii i równoległego łączenia słów. Z pewnością można tu wiele zrobić, mówiąc o stopach, kijach, zwrotkach i tak dalej. Główną kwestią, którą chcę tutaj podkreślić, jest to, że poezja hebrajska nie jest metryczna w ścisłym tego słowa znaczeniu, jak myślimy o niej we współczesnej poezji.

Są słowa ułożone w równoległe linie i równoległe myśli. Dlatego często ma taki styl. Ale jeśli popchniesz to za daleko i sprawisz, że będzie zbyt mechaniczne, to się zepsuje.

Czasami poeci biblijni... używają narzędzi mnemonicznych. Spójrz na Psalm 119. To prowadzi cię od aleph do tav , czyli 22 wersety.

Lub 22 litery alfabetu hebrajskiego. W tym przypadku 8 wersetów na literę hebrajską. Mamy więc 176 wersetów.

Albo bierzesz panią Far Above Rubies, cnotliwą kobietę, szlachetną żonę. Ostatnie 22 wersety 31. rozdziału Przysłów. Ona jest kobietą totalną.

Jest wszystkim, od aleph po tav . Można to łatwo zapamiętać i przećwiczyć, rozpoczynając każdy nowy werset od początku alfabetu do końca. Cztery z pięciu różnych zwrotek lamentacyjnych to akrostychy alfabetyczne.

Lamentacje, cztery rozdziały to 22 wersety, a jeden 66. Cztery z tych pięciu rozdziałów to znowu akrostychy, ustawione jako pieśń żałobna upamiętniająca zniszczenie Jerozolimy. Zatem te ustalenia są zróżnicowane.

Ale nie próbuj robić czegoś zbyt mechanicznego. W poezji jest wiele uczuć. I poczucie, że często jesteś przebijany w ścisłych granicach.

Na studiach czytałam . Miałem przez kilka lat grekę homerycką, która ma ten daktyliczny heksametr, który naprawdę odbija się co do uncji w miarę poruszania się. Kadencja jest bardzo, bardzo precyzyjna. Hebrajski znacznie różni się od greckiego.

Hebrajski po prostu porusza się tak, jak masz na to ochotę, a nie grecki, który jest bardzo precyzyjny i bardzo analityczny i w pewnym sensie odzwierciedla różnicę między tymi dwoma językami. Grek jest bardzo zainteresowany szczegółami. Brak przedimka określonego w języku greckim może w rzeczywistości prowadzić do innej teologicznej interpretacji konkretnego wersetu.

Podczas gdy w języku hebrajskim możesz pominąć artykuły i wrzucić je. Nie zmieni to twojej teologii. Greka jest więc bardzo precyzyjna.

To jak praca pędzlem na płótnie z drobnymi szczegółami. Ale hebrajski jest bardziej zainteresowany malowaniem obrazów słownych i kierowaniem się uczuciami niż precyzją. Grecy byli pod tym względem bardzo, bardzo precyzyjni.

Chcę przede wszystkim porozmawiać o paralelizmie, drugiej głównej cesze poezji hebrajskiej. Z naszego punktu widzenia paralelizm jest prawdopodobnie główną cechą poezji hebrajskiej, w której druga linia myślowa jest w jakiś sposób równoległa do pierwszej linii myślowej. Można go odebrać na kilka różnych sposobów.

Pozwólcie, że skomentuję kilka głównych typów równoległości. Bardzo szybko podam wam sześć lub siedem z nich oraz kilka odniesień do Księgi Izajasza ilustrujących te formy paralelizmu. Po pierwsze, równoległość synonimiczna ma miejsce wtedy, gdy oryginalna linia jest powtarzana, nieznacznie rozszerzana lub odbijana echem w drugiej linijce.

Nieco innymi słowami, ale zasadniczo każda linijka mówi to samo. Jak wiecie z Psalmów, niebiosa głoszą chwałę Boga, firmament, który jest dachem w górze, firmament głosi Jego dzieło. A więc dwie linijki.

Drugi wraca i powtarza pierwszy. Izajasz 1,10 Słuchajcie słowa Pańskiego, władcy Sodomy. Słuchajcie nauk naszego Boga, ludu Gomory.

To synonim równoległości. Izajasz 1:18 to ten, o którym będziemy mówić w dalszej części kursu.

Choć twoje grzechy są jak szkarłat,
będą białe jak śnieg.

Choć są czerwone jak karmazyn,
staną się jak wełna.

Linie równoległe przekształcające pierwszą. Izajasz 9 :2 Lud, który chodził w ciemności, ujrzał wielkie światło.

Tym, którzy mieszkali w krainie głębokiej ciemności, nad nimi zabłyśło światło. Synonimiczny paralelizm. Jest tego wiele, wiele przykładów w Księdze Izajasza i oczywiście w najdłuższej księdze w Biblii, w Psalmach, w najdłuższej księdze. I tam znajdziesz najwięcej przykładów.

Drugą formą równoległości jest równoległość antytetyczna. To wykrojnik, w którym druga linijka wyraża myśl, która stoi w ostrym kontraście z pierwszą linią lub w opozycji do pierwszej linijki.

Czasami stwierdza prawdę w formie przeczącej i często pojawia się mocne „ale”. Kiedy dorastałem, moja mama cytowała mi Księgę Przysłów 15:1, co jest zaprzeczeniem paralelizmu.

Łagodna odpowiedź uśmierza gniew,
ale słowa przykre wywołują gniew.

Druga linia jest przeciwieństwem pierwszej linii. Ustawiony jest kontrastowo.

Wiesz to ze swojej znajomości Psalmu 1.

Pan zna drogę sprawiedliwych,
ale droga bezbożnych zginie .

Pan zna drogę sprawiedliwych, która prowadzi do życia, ale droga bezbożnych zginie . Teraz w Izajasza 54:7 i 8, antytetyczny paralelizm.

Na krótką chwilę porzuciłem Cię,
lecz z wielkim współczuciem zbiorę was.

Jest odwrotnie. Jest kontrast.

54:8 W przypiływie gniewu na chwilę zakryłem przed tobą oblicze moje, ale w miłości wiecznej zlituję się nad tobą. 65:13,

oto mój sługa będzie jadł,
ale będziesz głodny.
Oto mój sługa będzie pił,
ale będziesz spragniony.

Zwróć jeszcze raz uwagę na negatywne ale. Oto mój sługa będzie się radował, a wy będziecie zawstydzeni. No dobrze, zatem prawda w pierwszym wersie zostaje wzmocniona lub wzmocniona przez kontrastujące stwierdzenie w drugim wersie.

Trzeci rodzaj równoległości jest syntetyczny. Podam siedem lub osiem różnych słów, ponieważ druga linia robi dowolną liczbę rzeczy z pierwszą linią. Oto niektóre z tych słów, które robi druga linia. Wzmacnia , uzupełnia , wzbogaca , rozwija , wyjaśnia , wypełnia , uzupełnia . Pierwsza linia. Mógłbym podać kilka innych słów, ale pierwsza i druga linijka są ze sobą ściśle powiązane.

Czasem jest to przyczyna i skutek. Czasem jest to proteza i apoteza . Protezą jest klauzula if w zdaniu warunkowym.

Apoteza jest konkluzją. Jeśli dzisiaj pojawią się chmury, będzie padać. Proteza, apoteza lub teza i wniosek, czasami w tej syntetycznej formie.

Podam wam kilka przykładów z Księgi Izajasza dotyczących syntezy, gdzie druga linijka wyjaśnia, rozszerza i dalej się rozwija. 1:23. Wasi książęta są buntownikami i towarzyszami złodziei. Następnie druga linijka wraca i mówi: wasi książęta nie tylko są zbuntowani, ale też zadaje się ze złodziejami.

To poszerza pomysł. 2:21. Każdy uwielbia łapówki i goni za prezentami. Biega po prezentach w poezji dodaje, rozwija się nieco o intensywności.

Naprawdę zależy im na Payoli. Izajasz 34:10 jest przykładem syntetycznego. 34:10 mówi: Nie zgaśnie ani w dzień, ani w noc.

Jego dym będzie unosić się w górę na zawsze. Druga linia dodaje dymu, aby nieco rozwinąć ten pomysł. Izajasza 50:4 Dał mi Pan Bóg.

Linia pierwsza. Nie wiecie, co dał Pan. Linia druga uzupełnia pomysł i odpowiada na pytanie.

Pan Bóg dał mi język tych, którzy są pouczeni, aby umieli wspierać słowem tego, który jest zmęczony. Zatem to, co Bóg dał, pojawia się w obszarze mowy. To tam jest prezent.

Zatem uzupełnia, wzmacnia lub wyjaśnia, o czym jest pierwsza linijka. Jeszcze jeden syntetyczny w 66:2.

Wszystko to uczyniła moja ręka. Linia pierwsza.

A zatem wszystkie te rzeczy są moje. Linia druga. Dobra.

Wszystko to uczyniły moje ręce i dlatego wszystko to jest moje. Sugeruje to, że zostały stworzone, więc twórca uważa je za swoją własność.

Druga linia wyjaśnia dalej pierwszą linię. Paralelizm syntetyczny.

Czwarty rodzaj paralelizmu jest tautologiczny.

Jeśli uczyłeś się greki, wiesz, że tautologia pochodzi od zaimka wskazującego oznaczającego to lub to. Tautologia to redundancja, niepotrzebne powtarzanie. Czy to, co do ciebie mówię, jest słyszalne dla twojego ucha? Czy jest to słyszalne dla Twojego ucha? Powiedziałybyś: nie przejmuj się.

Mówisz to dwa razy. Czy to słyhać? Można powiedzieć, że to dobry angielski. Nie, czy jest to słyszalne dla twojego ucha? To zbędne.

To tautologia. Teraz tautologia powraca i powtarza słowa dosłownie lub prawie dosłownie. Są powtarzane.

Niektóre z naszych najlepszych przykładów pochodzą z Izajasza 24:16.

Ale mówię, usycham.

Odradzam się.

Za zdradliwą umowę zdradziecko.

Następna linia. Zdradziecka umowa bardzo zdradziecka. Powiedz to wystarczająco, aby podkreślić, a zrozumiesz, o co chodzi.

27:5 Izajasza.

Niech zawrą ze mną pokój.

Niech zawrą ze mną pokój.

To prawdziwa tautologia. Ścisłe powtórzenie. 28:10 to ten, który skomentowałem w Ojcie nasz Abrahamie.

Chcę zwrócić na to waszą uwagę, ponieważ jest to fascynujące, gdyż wydaje się, że w Księdze Izajasza 28:10 i 13 trwa lekcja ortografii dla dzieci. RSV mówi: przykazanie za przykazaniem, przykazanie za przykazaniem, przykazanie po słowie, przykazanie po słowie, trochę tu, trochę tam. Myślę, że to pod wieloma względami przyćmiewa to, co się tutaj dzieje z tym wyrażeniem, przykazanie po przykazaniu, przykazanie po przykazaniu.

Wygląda na to, że z proroka wyśmiewa się grupa mężczyzn, którzy sugerują, że traktuje ich jak dzieci. Zatem w Księdze Izajasza 28,10 i 13 mamy do czynienia z próbą naśladowania tego dźwięku. Ci mądrzy ludzie robią parodię proroka.

Podobnie jak lekcja ortografii dla dzieci. A prorok staje twarzą w twarz z przywódcami religijnymi swoich czasów, o których tu mowa, że są pogrążeni w pijackim

odrętwieniu. A kiedy stara się wyjaśnić Boże przesłanie tym dzieciom, które chwieją się i chwieją w wymiocinach i brudzie, Izajasz 28.7 i 9 stwierdza, że robią one parodię jego nauk.

Próbują naśladować jego słowa, drwiąc z niego i drwiąc z niego. Hebrajski mówi: tzav le tzav , tzav le tzav , kav le kav , kav le kav . To powtarzający się bełkot.

Słowa Izajasza są traktowane jako monotony nonsens. Ale kiedy spojrzysz na to w tekście hebrajskim, jest to tzadi , tzadi , tzadi , tzadi , kav , kav , kav , kav . Mały chłopiec tu i mały chłopiec tam.

Teraz litery cadi i kav w alfabecie hebrajskim następują po sobie . Dlatego bardzo prawdopodobne, że jest to nawiązanie do wiercenia ludzi w alfabecie. Zatem mamy tu do czynienia z drwiną .

Celem tej drwiny jest to, że prorok jest jak nauczyciel, który uważa, że jego zadaniem jest uczyć dorosłych mężczyzn ich alfabetu. Zatem naprawdę brakuje nam tu znaczenia przykazania po przykazaniu. To karykatura proroka przez ludzi, którzy próbują z niego kpić i uczynić go nauczycielem małych dzieci.

I drwią z poselstwa Bożego, które dla nich jest jedynie bełkotem. Kav , kav , tzav , tzav , nieważne. To tautologia.

Kilka innych. Postęp jest często nazywany kulminacyjnym lub przypominającym gapienie się. Gdzie często powtarza w drugim wierszu słowo z poprzedniego wiersza.

Bardzo dobre przykłady tego można znaleźć zarówno w Psalmach, jak i w Izajaszu.

Psalm 29:1,

Przypisujcie Panu, istoty niebieskie, wers pierwszy.

Przypisujcie Panu chwałę i siłę.

Wracasz i podnosisz to słowo z pierwszego wersu. Dlatego nazywa się to schodami. Opierasz się na tym.

Następnie trzecia linia,

Oddajcie Panu chwałę Jego imienia.

24:7, masz to samo.

Podnieście głowy, bramy.

Następny wiersz: Wznieście się , o starożytne drzwi.

Gdzie wrócisz i wybierzesz to słowo z pierwszej linijki. Izajasz 11:2 jest tego przykładem.

33:22, paralelizm postępujący lub kulminacyjny. Naprawdę chcę porozmawiać o chiastycznym równoległości w ciągu ostatnich kilku minut, ponieważ nasz czas dobiega końca.

Chiasma, litera wyglądająca jak X, litera chi w języku greckim. Nadaje swoją nazwę tej poetyckiej strukturze ABBA. Czym więc jest chiasm? Ty jedziesz ABBA.

Kiedy sytuacja staje się trudna, najtrudniejsi zaczynają działać. To jest chiasma. ABBA.

Szabat został ustanowiony dla człowieka,
nie człowiek dla szabatu.

A zatem aranżując swoje kwestie, ABBA. Bardziej niż Izrael przestrzegał szabatu. To Sabat strzegł Izraela. Tradycja nie jest martwą wiarą żywych. Jest to żywa wiara umarłych.

Tradycja nie jest martwą wiarą żywych. Jest to żywa wiara umarłych. To jest chiasma. ABBA. Nie mam czasu sięgać do Księgi Kapłańskiej 14. Jest tam jednak wspaniały chiasm. Jedna z najdłuższych i najbardziej złożonych w Biblii.

Ostatni punkt. Większość z Was zna figury retoryczne w poezji biblijnej. Porównanie za pomocą Like lub as. Sprawiedliwy będzie jak drzewo zasadzone nad strumieniami wód. Porównanie.

Metafory. Wszystkie drzewa na polu klaskają w dłonie, co jest uosobieniem przejmowania natury i przekształcania jej w to, co zrobiłby człowiek. Góry się cieszą.

Tego rodzaju figury retoryczne są liczne w Piśmie Świętym. A nawet zoomorfizmy, w których zwierzęta, formy zwierząt lub istoty zwierzęce są przypisywane Jahwe. W cieniu Jego skrzydeł będziesz ufał – mówi psalmista.

Jakby Bóg był jak wielka ptak-matka. Bardzo, bardzo potężne postacie. Antropomorfizmy, oczy Pana, ręka Pana, wykorzystujące części ciała ludzkiego, przypisuje się temu niewidzialnemu zwanemu Jahwe, który nie ma części ciała.

Ale powiedzenie nam, że jest ciepły, osobisty i jest tutaj. W języku, z którym możemy się utożsamić. Jak powiedział Kalwin, kiedy Bóg dał Biblię, seplenny.

To znaczy, żebyśmy położyli ciasteczka na dolnej półce, abyśmy mogli je zrozumieć. Czyni go analogicznym do świata czasoprzestrzennego, w którym żyjemy. Tak więc, kiedy Boga opisuje się w kategoriach ludzkich, czyli posiadających ludzkie emocje, antropopatyzm, jak ujmuje to Heschel w swojej książce „Prorocy”, jest to język, który możemy przetworzyć, ponieważ mniej więcej w ten sposób mówi nam, że Bóg jest osobowy, a my może się z tym utożsamić.

W porządku, jest to bardzo krótki przegląd stylu proroków w ich poezji. To tyle na dzisiaj.

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 25, Izajasz, część 3.